

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/24/2017
Identifikačné číslo spisu: 6213010301
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6213010301.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 27. októbra 2017 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Štefana Harabina, v trestnej veci proti obvinenému C. U., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Véselého, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. júla 2016, sp. zn. 2 To 56/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného C. U. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom z 31. marca 2016, sp. zn. 8 T 132/2013 uznal obvineného C. U. za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 18.03.2012 o 23.35 h vo R. P. na ulici A. spolu s dvomi nestotožnenými páchatel'mi v úmysle odcudzit' finančnú hotovosť sa vlámal do predajne T. tak, že nezisteným spôsobom obžalovaný rozbil výklad vpravo od hlavných vchodových dverí, vošiel dnu do predajne, kde rozbil sklenenú výplň dverí kancelárie, v kancelárii nezisteným spôsobom vytrhol zo zeme malý trezor, kde sa však nenachádzala žiadna finančná hotovosť, zároveň v kancelárii poškodil písací stôl, rozbil sklenené dvere na počítačovej skrini a počítač na chladenie, čím spôsobil pre spoločnosť T., T., XXX XX T., poškodením vecí škodu vo výške 1.514.28 Eur.

Za to súd obvinenému podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/ Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienene odložil a uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. obvinenému ustanovil skúšobnú dobu 3 (tri roky).

V zmysle § 51 ods. 2, ods. 4 písm. c/, § 56 ods. 1 Tr. zák. obvinenému uložil aj príkaz nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu a zaplatiť peňažný trest vo výške 2.000,- (dvetisíc) Eur. Pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace. Podľa § 287 ods. 1, ods. 2 Tr. por. obvinenému napokon uložil povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti T., T., XXX XX T., IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 1.514,28 Eur.

Odvolanie obvineného a okresného prokurátora Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením zo 7. júla 2016, sp. zn. 2 To 56/2016 podľa § 319 Tr. por. vzhľadom na jeho nedôvodnosť zamietol.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal dovolanie obvinený C. U., uplatniac dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por., teda že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dovolanie odôvodnil tým, že odvolací súd nezohľadnil jeho obranu, podporenú výsluchmi viacerých svedkov, ktorí potvrdzovali jeho verziu udalosti. Naopak, bez ďalšieho zohľadnil výpovede svedkov, ktorí ho usvedčovali. Spochybnil hodnotenie dôkazov konajúcimi súdmi majúci za to, že jeho obhajoba nebola vyvrátená žiadanými priamymi ani súhrnom nepriamych dôkazov. Súd ho v rozpore so zásadou „in dubio pro reo“ uznal za vinného a uložil mu takmer maximálny trest za konanie, ktoré nespáchal. Od údajného spáchania skutku 18. marca 2012 do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa 31. marca 2016 uplynula doba štyroch rokov, počas ktorých nespáchal žiaden trestný čin ani voči jeho osobe nebolo začaté trestné stíhanie.

V ďalšej argumentácii súdom vytkol, že jeho konanie podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. kvalifikovali ako spáchané v spolupáchateľstve v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., ktorá kvalifikácia predpokladá spáchanie skutku vlámaním. Situáciu, ako aj rozsudok vnímal tak, že páchatel mal rozbiť výklad. Nešlo tak o prekonanie prekážky v súvislosti so zabezpečením predajne či vylomením zámku. Konštatáciu súdu prvého stupňa, podľa ktorej rozbil výklad mal za nesprávnu tiež z dôvodu, že žiaden z páchatel'ov, podieľajúcich sa na krádeži nebol identifikovaný. Nemal za preukázané, že z troch prítomných páchatel'ov mal práve obvinený rozbiť výklad, sklenú výplň kancelárie, vytrhnúť zo zeme malý trezor a poškodiť písací stôl. Súdy nižšieho stupňa nesprávne vyčíslili škodu vo výške 1.514,28 eura, nakoľko spočívala v nákladoch na opravu vecí. Nejednalo sa tak o škodu za poškodenie veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. Súdy tak mali špecifikovať aká škoda bola spôsobená poškodením cudzej veci, odkázali však len na vyčíslenie škody a nešpecifikovali, z čoho mala škoda pozostávať. Z tohto dôvodu obvinený považoval rozsudok v dotknutej časti za nejasný a nezrozumiteľný.

Obvinený ďalej namietal legálnosť dôkazu vzorky DNA, použitej v trestnom konaní. K odobratiu vzorky došlo za účelom porovnania v inej trestnej veci, v ktorej nebol trestne stíhaný, s biologickým materiálom zaisteným na mieste činu a výsledok porovnania bol negatívny; vzorka tak nemohla byť použitá na iný prípad a mala byť zničená. V tom čase sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody, kde bol odsúdený za inú trestnú činnosť, v ktorom prípade mu mala byť odobratá vzorka podľa § 3 ods. 1 písm. b/ zák. č. 417/2002 Z. z., čo sa však nestalo. Ak bola vzorka odobratá z iných dôvodov, po zistení nepoužiteľnosti nemala byť použitá na iný účel, ale dovolateľovi mala byť odobratá nová vzorka. Inak bol postup polície nezákonný a z neho plynúci dôkaz nemohol byť vyhodnotený ako zákonný a použitý proti obvinenému ako dôkaz.

Konštatovanie rozsudku súdu prvého stupňa o vine obvineného nezodpovedá vykonanému dokazovaniu, zákonnosti procesu a je vytrhnuté z kontextu. Súd citáciou výpovedí P., F. a T. uvádza, že celý priebeh vlámania trval krátku chvíľu, čo nevyjadril časovým hľadiskom a žiaden zo svedkov si nevšimol, že by sa na mieste nachádzala ďalšia osoba. Zdôraznil, že svedkovia P. a F. boli pod vplyvom alkoholu a svedok P. sa podľa jeho výpovede sústreďoval len na odchádzajúce vozidlo a nemohol sledovať aj

priestor pred obchodným centrom T.. Svedok T. následne vyšiel z bytu a šiel sa pozrieť na miesto samé, sám však priznal, že mu vo výhľade prekážal strom. V súvislosti s nálezom krvi na vytrhnutom trezore obvinený zdôraznil, že krv sa nachádzala len na trezore, na iných miestach v predajni krvné stopy neboli, čo má svedčať o tom, že trezor bol najprv vytrhnutý a až potom vošiel dnu a porezal sa. Kriministicko - expertízny ústav potvrdil, že krv je zhodná s páchatelovou, nie však, že sa obvinený pohyboval vo vnútorných priestoroch T.. Miesto nálezu krvných stôp potvrdili aj svedkyne T. T. a H. H., kde krv sa mala nachádzať na stolíku, umiestnenom asi 50 cm od okna, nie pod trezorom. Dovolateľ ďalej argumentoval tým, že svedkovia popisujú neznáme osoby, pričom vykonanými dôkazmi nebol stotožnený ani s jednou z osôb.

Záverom dovolania žiadal, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil, že v uznesení Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 2 To 56/2016 zo 7. júla 2016 došlo k porušeniu zákona z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, g/, i/ Tr. por. v ustanoveniach § 322 ods. 4 v spojitosti s § 10 ods. 16 Tr. por. a § 225 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. (zrejme správne § 212 ods. 2 písm. a/ a § 245 ods. 1 Tr. zák.), zrušil uznesenie Krajského súdu v Banského Bystrici, sp. zn. 2 To 56/2016 zo 7. júla 2016 vo všetkých výrokoch, ako aj všetky rozhodnutia obsahovo nadväzujúce a odvolaciemu súdu prikázal, aby vec opätovne v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš vo vyjadrení uviedol, že obvinený dovolanie odôvodňuje v podstate zhodne ako odvolanie, dovolacie dôvody však nekonkretizuje. Prokurátor skonštatoval, že s obhajobnými námietkami obvineného sa už v rozhodnutí zaoberal druhostupňový súd, ktorý ich vyhodnotil ako neopodstatnené. Nemal daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., nakoľko dovolateľ nikde neuviedol, akým spôsobom malo byť porušené jeho právo na obhajobu. Skutočnosť, že si prvostupňový a odvolací súd neosvojili hodnotenie dôkazov podľa subjektívnych predstáv obvineného nezakladá dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sa stotožnil s právnou kvalifikáciou skutku, kladenému obvinenému za vinu tak ako si ju osvojil súd.

Záverom vyjadrenia k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie proti napadnutému právoplatnému rozhodnutiu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/, § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por. a nie je dôvod na postup podľa § 382 písm. a/, b/, d/, e/ ani f/ Tr. por.

Primárne treba zdôrazniť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok predstavuje výrazný zásah do inštitútu právoplatnosti, ktorá v pozícii základnej vlastnosti súdneho rozhodnutia predstavuje jeho nezmeniteľnosť a záväznosť ako prejavy stability právnych vzťahov a právnej istoty v právnom štáte. Z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave výlučne zákonom taxatívne stanovených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok a ktoré je preto potrebné odstrániť. Dovolací súd je pri náprave uvedených väd v zásade až poslednou inštanciou, čo znamená, že preskúmava nedostatky, ktoré boli preskúmané už odvolacím súdom a neboli ním napravené, prípadne ním boli spôsobené. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky [§371 ods. 1 (veta prvá) Tr. por. a contrario, pokiaľ nejde o zákonné výnimky uvedené v tomto ustanovení] a povinnosť namietať niektoré dovolacie dôvody najneskôr v odvolacom konaní (citované ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por.).

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 417/2002 Z. z. o používaní analýzy deoxyribonukleovej kyseliny na identifikáciu osôb vzorku možno na účel analýzy deoxyribonukleovej kyseliny odobrať

a/ osobe, ak tak ustanovuje osobitný zákon v súvislosti s identifikáciou osôb na účely trestného konania,

pátrania po nezvestných osobách a s identifikáciou osôb neznámej totožnosti na plnenie úloh orgánov činných v trestnom konaní, Policajného zboru a Železničnej polície,
b/ osobe vo výkone trestu odňatia slobody; táto je povinná odobrať vzorky strpiet',
c/ biologickým rodičom, deťom a im príbuzným nezvestnej osoby, ak ide o pátranie po nezvestnej osobe.

Podľa § 8 ods. 1 zák. č. 417/2002 Z. z. o používaní analýzy deoxyribonukleovej kyseliny na identifikáciu osôb, poverený útvar zlikviduje z databázy údaje

a/ o osobe,

1. proti ktorej bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu, že je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie alebo že nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci,

2. ktorá bola oslobodená spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný alebo že nie je tento skutok trestným činom,

b/ o odsúdenej osobe, o osobe, proti ktorej je trestné stíhanie neprípustné, o osobe, proti ktorej bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu, že obvinený nebol v čase činu pre nepríčetnosť trestne zodpovedný, a o osobe, ktorá bola oslobodená spod obžaloby z dôvodu, že obžalovaný nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný, po uplynutí sto rokov od jej narodenia,

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby v zmysle § 37 Tr. por. a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase reálne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritorneho rozhodnutia. Prípadne ak ide o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného, pričom intenzita takéhoto porušenia musí dosahovať stupeň zásadnosti, teda takéto porušenie musí kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť jeho základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Súd vykonávajúci dokazovanie vo veci čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný ani návrhmi strán či ich názormi. Je výlučne na jeho zvážen, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Dovolací súd teda nie je oprávnený preskúmať skutkový stav ako taký a ani prehodnocovať rozsah vykonaného dokazovania či dôkazy samotné (okrem ich zákonnosti).

Dovolateľ v rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal predovšetkým skutkové zistenia súdov nižšieho stupňa, zásadné porušenie práva na obhajobu nekonkretizoval. Dovolací súd v zmysle vyššie uvedeného

nie je oprávnený preskúmať hodnotenie dôkazov súdmi nižšieho stupňa a teda ich skutkové zistenia (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.). Obrana obvineného v konaní bola založená na spochybnení získania odberu porovnávacej vzorky DNA a na výzvu súdu v zmysle § 240 ods. 3 Tr. por. navrhol vypočítať znalcov z odboru trasológie a biológie, v ďalšom súhlasil s návrhom na vykonanie dôkazov tak, ako navrhol prokurátor v obžalobe (č. l. 288). Výsluch znalcov bol vykonaný na hlavnom pojednávaní konanom prvostupňovým súdom 24. novembra 2014 (č. l. 371) V rámci ďalšieho dokazovania navrhol vykonať dotaz na KR PZ Úrad justičnej a kriminálnej polície PZ Banská Bystrica či bol obvinený v trestnej veci E. C., ktoré dokazovanie bolo prvostupňovým súdom vykonané. Ďalej v rámci dovolacej argumentácie napádal skutkové zistenia - miesto nálezu krvi, obsah svedeckých výpovedí a ďalšie skutočnosti z dovolacieho prieskumu vylúčené.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. teda naplnený nebol.

V súvislosti s namietanou nezákonnosťou dôkazu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., znaleckého posudku na analýzu vzorky DNA zaistenej na mieste činu, sa dovolací súd stotožňuje s právnymi závermi o legálnosti tohto dôkazu, konštatovanými v rozsudkoch nižšieho stupňa.

Z vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že znaleckým posudkom č. PPZ-KEU-SL-EXP-2012/913 z 12. júna 2012 bola zistená zhoda krvných stôp č. 1 až č. 15 odobratých z miesta činu s DNA profilom porovnávacej vzorky bukálneho výteru označenej „C. U., nar. XX.X.XXXX/XXXXX“, vloženéj do národnej databázy profilov stôp zaistených z miest trestných činov, podozrivých, obvinených a právoplatne odsúdených osôb. Porovnávacia vzorka bola skúmaná na KEÚ PZ pod č. p.: PPZ-102-2/KEU-SL-EXP-2010, predložená Krajským riaditeľstvom PZ, úrad justičnej a kriminálnej polície PZ, Banská Bystrica pod č. p.: KRP-115/OVK-BB-2009, z 13. januára 2010.

Porovnávacia vzorka bukálneho výteru bola obvinenému odobratá v trestnom konaní proti obvinenému E. C., pre zločin lúpeže a prečin porušovania domovej slobody podľa § 20 k § 188 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/, j/ Tr. zák. a § 20 k § 194 ods. 1, 2 písm. a/ s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zák., v ktorom vystupoval v procesnom postavení svedka. Opatrením z 13. januára 2010 bol nariadený výter bukálnej sliznice svedka C. U., pre potreby expertízneho skúmania z odvetvia biológie - genetická analýza, porovnanie pachových stôp, ktorý v tom čase vykonával trest odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok. Podľa § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 417/2002 Z. z. tak bol obvinený, i keď v procesnom postavení svedka, povinný odobrať vzorky strpieť. I keď v trestnej veci E. C., ČVS: KRP-115/OVK-BB-2009 nebolo voči obvinenému U. vznesené obvinenie poverený útvar (Policajný zbor podľa § 5 ods. 1 zákona o DNA) s poukazom na jeho predchádzajúce odsúdenie a výkon trestu v súlade s § 8 ods. 1 písm. b/ zák. č. 417/2002 Z. z. vzorku z databázy nezlikvidoval, nakoľko údaje o odsúdenej osobe možno zlikvidovať z databázy sto rokov od narodenia. Zákon nestanovuje, že splnenie predpokladov na likvidáciu údajov z databázy - zastavenie trestného stíhania (§ 8 ods. 1 písm. a/) či oslobodenie spod obžaloby (§ 8 ods. 1 písm. b/) musí byť splnené v konaní, v ktorom bola vzorka odobratá. Nemožno prisvedčiť ani argumentácii, že odobratá vzorka sa stala nepotrebnou a z tohto dôvodu mala byť zlikvidovaná. Dovolací súd upriamuje pozornosť na zákonnú úpravu uvedenú v § 69 a nasl. zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, v zmysle ktorého zbor spracúva informácie a osobné údaje zhromaždené pri plnení svojich úloh, pričom podľa § 69 ods. 7, 8 pravidelne preveruje či sú osobné údaje potrebné na plnenie úloh Policajného zboru, bezodkladne takéto osobné údaje zlikviduje, blokuje alebo anonymizuje. Z obsahu trestného spisu je zistené, že porovnávacia vzorka bola obvinenému odobratá 13. januára 2010, z výkonu trestu odňatia slobody bol prepustený 2. februára 2011 (č. l. 206, 267) a uznesením Obvodného oddelenia PZ vo Veľkom Krtíši z 27. júna 2012, ČVS: ORP-124/VK-VK-2012 mu bolo v zmysle § 206 Tr. por. vznesené obvinenie v prejednávanej trestnej veci. Nemožno tak prisvedčiť názoru obvineného o nepotrebnosti porovnávacej vzorky a povinnosti jej likvidácie.

V súvislosti s vytýkanou nezákonnosťou znaleckého posudku, z ktorého záverov mala byť potvrdená prítomnosť obvineného v predajni poškodeného považuje dovolací súd za potrebné zdôrazniť, že samotný dovolateľ vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní 28. augusta 2014 potvrdil svoju prítomnosť na mieste činu, v priestoroch predajne spoločnosti T. a vyslovene uviedol, že „stalo sa to, že som hlavou narazil o sklo a poranil sa. Stratil som vedomie a prepadol som cez tento otvor do vnútra. Hneď po precitnutí som vyšiel von a išiel som ku autu“ (č. l. 341).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. tak nebol daný.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ najvyšší súd dodáva, že ani tento dovolací dôvod nie je daný. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že išlo o iný trestný čin. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 22 až 30 Tr. zák), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov (napr. Obchodného zákonníka a pod.).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolateľ odôvodnil tým, že k spáchaniu trestných činov nedošlo vlámaním, nakoľko podľa prvostupňového rozsudku mal do predajne vniknúť tak, že rozbil výklad. Nešlo tak o prekonanie prekážky v súvislosti so zabezpečením predajne. Podľa vymedzenia spáchaného skutku v rozsudku súdu prvého stupňa dovolateľ nezisteným spôsobom rozbil výklad vpravo od hlavných vchodových dverí, vošiel dnu o predajne, kde rozbil sklenenú výplň dverí kancelárie.

Trestný čin je spáchaný vlámaním podľa § 122 ods. 4 Tr. zák. ak páchatel vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľst'ou. Vec sa rozumie uzamknutou aj vtedy, pokiaľ bola opatrená viditeľnou mechanickou prekážkou a prístup k nej je zamedzený alebo sťažený. Nezáleží na tom či je k odstráneniu prekážky potrebné väčšie či menšie vypätie síl alebo telesná námaha vôbec; rozhodujúcim je či mal byť podľa úmyslu majiteľa zamedzený alebo sťažený prístup k veci nepovolaným osobám.

Vzhľadom na zákonnú definíciu dovolací dospel k záveru, že konanie obvineného je v napadnutých rozhodnutiach správne kvalifikované podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ako spáchané vlámaním. Dovolateľom rozbitý výklad pri hlavných vchodových dverách, ako aj sklenená výplň dverí kancelárie mechanickou prekážkou, ktorou mal byť zamedzený či sťažený prístup k trezoru, nachádzajúceho sa v predajni poškodeného v zmysle cit. ustanovenia, nepochybne sú.

Nemožno prihliadnuť ani na dovolacie námietky o pochybnostiach ohľadne identifikácie spolupáchatel'ov ako aj vozidla, ktoré malo byť použité na spáchanie súdených trestných činov, uplatnené v rámci tohto dovolacieho dôvodu, nakoľko tieto sú námietkami skutkovými, ktoré ako už dovolací súd vyššie konštatoval, na základe dovolania podaného obvineným nemožno preskúmať (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. in fine).

Na námietku nesprávneho vyčíslenia škody dovolací súd uvádza, že poškodená obchodná spoločnosť T., si v dôsledku poškodenia zariadenia predajne na filiálke 404 R. P. z 18. marca 2012, rozbitím výkladu a dverí, poškodením písacieho stola, vytrhnutím a poškodením malého trezoru, rozbitím dverí na počítačovej skrini, počítača na chladenie, riadne a včas uplatnil náhradu škody vo výške 1.514,28 eur a to faktúrou č. 060/2012 z 22. marca 2012, za opravu spôsobeného poškodenia predajne. Škodou podľa § 124 ods. 1 Tr. zák. je aj ujma na majetku, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to či ide o škodu na veci alebo na právach. Vynaložením nákladov na opravu predajne, poškodenej pri páchaní trestných činov, k reálnemu úbytku na majetku poškodeného došlo. V zmysle § 126 ods. 1 Tr. zák. ak výšku škody nemožno zistiť z ceny veci, ktorá bola predmetom útoku, vychádza sa z účelne vynaložených nákladov na uvedenie veci do predošlého stavu, ktorým uplatnené náklady na opravu nepochybne sú. Prvostupňový súd v rozsudku podrobne a logicky odôvodnil výšku ako aj dôvodnosť uplatnenej náhrady škody (s. 15 rozsudku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v konaní taktiež nebol daný.

Nad rámec dovolací súd poukazuje na to, že prvostupňový súd konanie obvineného správne kvalifikoval ako pokus krádeže v zmysle § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. spáchaný vlámaním, teda naplnil všetky zákonné znaky tohto trestného činu podľa uvedeného zákonného ustanovenia. Niet pochybností, že obvinený v jednočinnom súbehu naplnil aj všetky zákonné znaky trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. Na rozdiel od názoru súdov nižšieho stupňa je dovolací súd toho názoru, že aj trestný čin poškodzovania cudzej veci bol spáchaný obvineným závažnejším spôsobom konania, t. j. vlámaním s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zák. a teda mal byť správne kvalifikovaný podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., za spáchanie ktorého Trestný zákon v osobitnej časti umožňuje uložiť trest odňatia slobody na tri až osem rokov. Táto okolnosť by tak v rámci súbežnej

kvalifikácie činu mala byť použitá ako okolnosť podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby len pri aplikácii osobitnej časti Trestného zákona, ktorého kvalifikovanej skutkovej podstate zodpovedá vyššia trestná sadzba oproti inej konkurujúcej sadzbe (v ustanoveniach § 212 ods. 1 a § 212 ods. 2 Tr. zák. ide o dve samostatné skutkové podstaty trestného činu krádeže, pričom § 212 ods. 2 Tr. zák. nie je kvalifikovanou skutkovou podstatou trestného činu). Keďže ide o ten istý čin (skutok) a tú istú okolnosť, výška trestnej sadzby bude jediným a teda určujúcim kritériom vzťahu špeciality, ktorý determinuje výber právnej kvalifikácie, resp. jej príslušnej časti.

Pravidlo prednosti prísnejšej trestnosti sa použije aj pre výber kvalifikácie činu (skutku) pri možnom použití kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa príslušného ustanovenia osobitnej časti trestného zákona oproti posúdeniu tohto skutku ako jednočinného súbehu trestných činov, teda v situácii, keď tá istá okolnosť bude okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty určitého trestného činu a zároveň zákonným znakom ako súčasť základnej skutkovej podstaty iného trestného činu spáchaného v jednočinnom súbehu (zásada „ne bis in idem“). Tá istá okolnosť tak môže byť v zmysle ustanovenia § 38 ods. 1 Tr. zák. použitá len raz, nakoľko pokrýva vylúčenie duplicitnej kvalifikácie tej istej okolnosti v rámci jedného ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona či s použitím okolností uvedených §§ 36, 37 a 39 Tr. zák.

V konkrétnom prípade oba konajúce sudy uznali obvineného C. U. vinným len z pokusu prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. (správne malo byť § 245 ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zák.), teda miernejším trestným činom akým pri správnom použití Trestného zákona mal byť uznaný a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 391 ods. 2 Tr. por. ak bolo napadnuté rozhodnutie zrušené (analogicky ak by zrušenie pripadalo do úvahy) len v dôsledku dovolania podaného v prospech obvineného, nemôže v novom konaní dôjsť ku zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

V posudzovanej trestnej veci podal dovolanie obvinený a pri správnej aplikácii zákona v novom konaní by prichádzalo do úvahy posúdiť jeho konanie podľa prísnejšieho ustanovenia Trestného zákona, preto dovolací súd o jeho dovolaní rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a dovolanie v súlade s § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.